

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Rotaru Serghei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 iunie 2015 și a sentinței Judecătoriei Cahul din 30 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Rotaru Serghei Andrei, născut la 21 noiembrie 1987, originar și domiciliat s. Huluboaia r-nul Cahul.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 26.02.2014-30.03.2015
2. instanța de apel: 17.04.2015-04.06.2015
3. instanța de recurs: 02.09.2015 - 04.11.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 30 martie 2015, Rotaru Serghei Andrei, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Rotaru S. la data de 18 ianuarie 2014, în jurul orei 00.00, aflându-se în ograda gospodăriei sale, situată în s. Huluboaia, r-nul Cahul, în urma unui conflict apărut subit, între el și fratele său Rotaru Andrei, având scopul săvârșirii violenței în familie, exprimându-se cu cuvinte necenzurate, i-a aplicat ultimului o lovitură cu un topor în cap, cauzându-i astfel vătămare corporală gravă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Rotaru S. a fost calificată *de drept* în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal și anume –*violența în familie, adică acțiunea manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății.*

3. Împotriva sentinței au declarat apel inculpatul și avocatul acestuia Sagenscaia O. prin care au solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și stabilirea unui termen de probă, în baza art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului declarat au invocat că:

- consideră pedeapsa aplicată prin hotărîrea primei instanțe prea aspră, deoarece a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, antecedentele penale sunt stinse, iar corectarea sa este posibilă și fără privarea de libertate;

- partea vătămată, Rotaru A. care este fratele său, în ședința de judecată a declarat că nu are careva pretenții, deoarece s-au împăcat, fiind ajutat de inculpat la procurarea medicamentelor pentru tratament și nu dorește ca ultimul să execute pedeapsa cu închisoare.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 iunie 2015, a fost respins apelul ca nefondat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a conchis săvârșirea infracțiunii imputate de către inculpat, reieșind din totalitatea probelor acumulate la prezenta cauză, ce au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Referitor la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a constatat că aceasta este una legală, echitabilă și proporțională faptei comise.

De asemenea, instanța de apel a notat că la stabilirea categoriei de pedeapsă aplicată inculpatului, prima instanță a ținut cont de principiul individualizării pedepsei, de caracterul prejudiciabil al infracțiunii comise, ce se referă la categoria infracțiunilor deosebit de grave, de personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează satisfăcător, de faptul că a recunoscut vinovăția și a contribuit la descoperirea infracțiunii, are la întreținere un copil minor, anterior a fost condamnat, antecedentul penal fiind stins, de lipsa pretențiilor părții vătămate, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, și de lipsa urmărilor grave în cauză.

Instanța de apel a menționat că, circumstanțe ce agravează situația inculpatului au fost stabilite, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a mai săvârșit o infracțiune și săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, iar în calitate de circumstanță ce atenuază răspunderea inculpatului a fost reținută căința sinceră.

În viziunea instanței de apel, prima instanță corect și legal a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea în privința acestuia a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, adică minimumul stabilit de norma penală, ce este una echitabilă, stabilită în limitele legii, direct proporțională cu gravitatea faptei comise, cu comportamentul inculpatului până și după comiterea infracțiunii, cu atitudinea lui față de infracțiunea comisă și consecințele acesteia.

Totodată, instanța de apel a respins afirmațiile inculpatului și a avocatului acestuia precum că în privința sa este posibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece infracțiunea de care se învinuiește inculpatul, conform art. 16 Cod penal, se califică ca infracțiune deosebit de gravă, iar art. 90 alin. (4) Cod penal, stipulează că, persoanele care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional

de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendare condiționată a executării pedepsei nu se aplică.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită aplicarea în privința sa a unei pedepse sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și stabilirea termenului de probă, în baza art. 90 Cod penal și nu este de acord cu încadrarea faptei sale în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal.

În motivarea recursului invocă că :

- în cadrul ședinței primei instanțe a declarat că acțiunea sa a fost în scopul apărării mamei sale de agresiunea aplicată de către fratele său, care este parte vătămată pe dosar. Recunoaște că a greșit metoda de apărare, însă nu a făcut-o cu scopul de a-și schilodi fratele, dar pentru a-și apăra mama, fiind una din metodele cele mai rapide de a opri o faptă mai gravă, de asemenea a menționat că instanța eronat a considerat acțiunea sa ca intenționată;

- instanța de judecată nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate date în ședința de judecată, care a declarat că nu are careva pretenții, iar inculpatul a contribuit la procurarea medicamentelor pentru tratarea sa;

- are la întreținere un copil minor și tatăl său care este bolnav.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Autorul în recursul său nu a făcut trimitere la un careva temei concret prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală, însă din textul recursului se constată că acesta semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce prevăd că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Reieșind din textul recursului, Colegiul atestă, că inculpatul la argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocă dezacordul cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, menționând că acțiunea sa a fost în scopul apărării mamei sale de agresiunea aplicată de către fratele său, care este parte vătămată pe dosar, la fel a invocat că instanța eronat a considerat acțiunea sa ca intenționată. Însă, din studiul apelului declarat se constată că acest argument nu a fost invocat ca motiv al apelului, în care a fost solicitată doar aplicarea unei pedepse mai blânde, conform art. 90 Cod penal.

Prin urmare, având în vedere prevederile art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, unde este stipulat că *temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs, doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel*, astfel Colegiul penal statuează că argumentul menționat mai sus nu poate constitui obiect de discuție în instanța de recurs și îl respinge ca neîntemeiat, deoarece chestiunea privind dezacordul cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, nu a fost invocată ca obiect de studiu în instanța de apel, unde a fost dezbătută doar chestiunea privind pedeapsa aplicată inculpatului, așa cum a și fost invocat, nu și reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza altor norme ale Părții Speciale ale Codului penal.

Cu referire la temeiul pentru recurs semnalat de către inculpat și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înlățească nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplină libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsa luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs menționează că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal prevede pedeapsă cu închisoare de la 5 la 15 ani, iar conform art. 16 alin. (5) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune deosebit de gravă.

Așa dar, instanța de recurs remarcă, că inculpatul a săvârșit o infracțiune deosebit de gravă.

Prin urmare, conform art. 90 alin. (4) Cod penal, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave, și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.

Colegiul statuează că, atât instanța de fond, cât și cea de apel, întemeiat nu au aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, ce stabilesc condițiile de condamnare cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

În opinia instanței de recurs, la stabilirea pedepsei inculpatului a fost reținută just prezența circumstanței atenuante – căința sinceră, iar în calitate de circumstanțe

agravante – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a mai săvârșit o infracțiune, precum și săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate.

Totodată, la stabilirea pedepsei instanțele de judecată au ținut cont și de personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează satisfăcător, de faptul că a recunoscut vinovăția și a contribuit la descoperirea infracțiunii, are la întreținere un copil minor, anterior a fost condamnat, însă antecedentul penal este stins, de lipsa pretențiilor părții vătămate, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, și lipsa urmărilor grave în cauză.

Astfel, în cazul concursului circumstanțelor agravante și a celor atenuante, conform art. 78 alin. (4) Cod penal, coborârea pedepsei pînă la minimul sau ridicarea ei pînă la maximul prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod nu este obligatorie, însă fiind în prezența concursului atît a circumstanțelor atenuante, cît și a celor agravante, instanțele ierarhic inferioare, i-au stabilit pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea normei imputate.

Din materialele cauzei și hotărârile adoptate la caz, sub aspectul contestat, instanța de recurs statuează, că pedeapsa de 5 ani închisoare și modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel, încît acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Referitor la argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că partea vătămată nu are careva pretenții și că inculpatul a contribuit la procurarea medicamentelor pentru tratarea sa, Colegiul penal îl consideră insuficient în prezenta speță de a răsturna soluția instanței de apel și consideră întemeiate concluziile acestei instanțe expuse în pct. 5 al prezentei decizii, în ce privește argumentul vizat. La fel, instanța de recurs conchide că instanțele de fond la aplicarea pedepsei inculpatului au ținut cont de toate împrejurările prezente în cauză și just au conchis aplicarea în privința inculpatului, a pedepsei cu închisoare, stabilindu-i termenul minim prevăzut de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece o altă pedeapsă neprivativă de libertate, nu este prevăzută de această normă.

Astfel, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Avînd ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Rotaru S., ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 iunie 2015, de către inculpatul **Rotaru Serghei Andrei**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 25 noiembrie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie